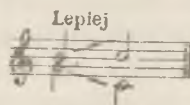
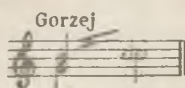
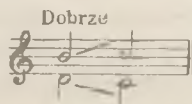
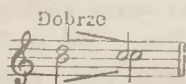

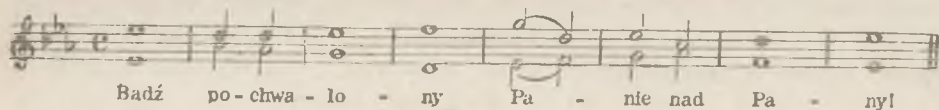
6. Przy połączeniu tercji z unisonem na zakończenie dwugłosowego śpiewu należy unikać ruchu prostego. Lepiej jest zatem po tercji dać oktawę zamiast unisonu.

Można też zakończyć i w ten sposób, aby błędu uniknąć:

Stosując się do reguł powyższych, przy dwugłosowym śpiewie nuta na nutę, otrzymujemy całość poprawną brzmiącą czysto i spokojnie
Przykład 30

d c. n.

HENRYK OPIEŃSKI

WŁODZIMIERZ MALAWSKI

(z okazji 40-lecia pracy artystycznej)

Znany artysta scen polskich — opery warszawskiej, lwowskiej i poznańskiej, których w ciągu swej kariery był współpracownikiem — jako pierwszy tenor, reżyser a nawet w Poznaniu (przed wojną) jako kierownik artystyczny, obchodzi w tym roku 40-stolecie swej śpiewaczej działalności. U progu tej działalności jako student medycyny Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (w r. 1889), stanął młody śpiewak w szeregach świeżo wówczas (w 1886 r.) założonego chóru Akademickiego, którego wkrótce zostaje prezesem i dyrygentem i z którym objeżdża wszystkie większe miasta galicyjskie. Studja u Jana Galla (śpiew), u Władysława Żeleńskiego (teorja) — rozwijają do tego stopnia jego wrodzoną muzykalność, że po paru latach porzuca studja medyczne i postanawia poświęcić się karierze artystycznej. Występ na koncercie kompozytorskim Z. Noskowskiego w Warszawie (w 1896 r.) stał się tej kariery wysoce obiecującym początkiem. Dziesięć lat spędzone we Lwowie (jako tenor opery i operetki), następnych lat cztery w operze warszawskiej (szereg niezapomnianych kreacji w „Quo Vadis“